

Botswana-Zimbabwe-Zuid-Afrika-Namibië

Hakuna Matata!

23 december 1997
16 januari 1998

Dag 1 (23 december 1997)

Vertrek uit Amsterdam. 21:30 uur was het verzamelen geblazen. Wie gaat er mee? Hoe zouden ze zijn? Allemaal vragen, die mij in ieder geval even bezig hielden. Joke vatte het na het rondje 'handen schudden' kort en bondig samen: 'Zo, dat heb ik dan gehad!'. De vlucht met de KLM was zoals te verwachten prima verzorgd en met een tussenstop landden we om 14:00 uur in Harare.

Peter

Dag 2 (24 december 1997)

Harro was er met het 'gele monster', de truck die ons de hele reis zal vervoeren. Uiteraard onder de bezielende leiding van Nicky en Luke en de begeleiding is in handen van Harro. Na de douche kregen we het gebruikelijke Djoser-praatje. Helaas was dat dit keer een beetje uitgebreider (naar mijn gevoel wel een vol uur). Ik dacht even dat ik weer op school, of was het het leger?, terug was (grapje!). En dan .. het diner in de Ramambo lodge. Toch wel een raar idee. Heel ver van huis met een groep onbekende mensen. De sfeer was ongedwongen met hoedjes, maskertjes en Christmas Crackers (hoe vertel ik dit mijn kinderen?) Het leek eerder carnaval, maar wel leuk. Prima eten:krokodil als voorafje en 4 soorten wild (struisvogel, gnoe, kudu en zebra). Hartstikke lekker en leuk met Afrikaanse muziek. Al met al een prima opsteker van de vakantie. En toen naar bed.

Peter

Dag 3 (25 december 1997)

Wakker worden op 1e kerstdag in en ver land was voor ons toch wel even wennen. Het heerlijke Engelse ontbijt was van oudsher bekend. Om 10:00 uur verlieten we Harare, zonder iets van de stad gezien te hebben. (Niets gemist volgens Harro). Tijdens de reis naar Masvingo (Great Zimbabwe) maakten we kennis met de wonderen van het 'gele monster'; een echte keuken kwam te voorschijn en de eerste kookploeg kon onder de bezielende leiding van Nicky, aan de slag. Na 315 km. aankomst op de camping en meteen sightseeing. Wij met heel veel vochtverlies de berg ofwel het Hill-complex op. Geweldig mooi uitzicht en onderweg vriendelijke mensen die een praatje wilden maken. Maar ja, aan alle genoeg komt een eind. Werken geblazen. Tenten opzetten, een makkie of toch niet helemaal? Mijn hulp bij Harro's tent bleek niet helemaal optimaal te zijn. Maar ja van de foutjes moet je het leren. De kookploeg liet zich weer van de goede kant zien. Om 21:30 uur gingen bij mij de lichtjes uit en de droommachine aan. Alle, en het waren er veel, herinneringen werden verwerkt en opgeslagen. Hoe het verder gaat weet ik niet, maar het wordt wel gezellig met deze groep.

Peter

Dag 4 (26 december 1997)

Wij zijn allemaal vroeg wakker dus wordt er nog ijverig gewandeld voor het kerstontbijt. Tenten afbreken en dan blijkt alles toch weer precies in de truck te passen en vertrekken we naar Bulawayo waar we laat in de middag aankomen. Vanwege kerstmis blijken veel restaurants gesloten. Als Peter en Ton ons achterlaten om iets anders te zoeken (Cairo grill! is dicht) krijgen we als loslopende dames zeer snel de aandacht en bescherming van een security man met herdershond die geduldig op ons blijft passen tot de heren terugkomen. Toch een veilig gevoel in deze kennelijk zeer onveilige stad. Uiteindelijk gaan we eten in het restaurant naast het hotel waar nog een deel van onze groep later ook binnenkomt na hun zoektocht.

Nanny

Dag 5 (27 december 1997)

Vandaag moet het dan gebeuren. Onze eerste game-drive. We worden door een open truck opgehaald voor een bezoek aan Matopos National Park. Eerst een inleidend 'praatje' en dan gaan we de rotstekeningen bekijken. Een flinke klim naar

boven, puf, puf. Vervolgens naar World's View en het graf van Cecil Rhodes. Wat is het daar mooi, zo wil ik ook wel begraven worden, maar daarin blij ik niet de enige te zijn. We krijgen nog een nummertje salamander voeren te zien. Nooit geweten dat dat zulke grappige beestjes zijn. Na een voortreffelijke lunch dan echt het park in en ja hoor, we staan meteen at voor een stel giraffen. Direct erna een groepje zebra's. De gidsen gaan op zoek naar rinocerossen en ook die zijn zeer snel gevonden. Het is bijna net niet echt. Het gaat gewoon te snel. Een wandeling brengt ons via zwijnen en grote vogels bij de volgende rino's. We staan er heel erg kort bij en dan komt zomaar nog een moeder en baby aankuieren. Kleine

tactische terugtocht is nu toch wel op zijn plaats, al zien de kolossen er eigenlijk niet echt gevaarlijk uit. Op de terugweg zien we zelfs nog een stel! We zijn dan ook zeer tevreden. Uitgewuifd door een paar bavianen gaan we terug naar Bulawayo waar we na een biertje en verkwikkende douche met de groep gaan eten bij OLAV. Erg lekker en erg gezellig vandaar dat ik nu aan een slaapje toe ben want het is half een en om 7:15 uur morgenvroeg vertrekken we naar Victoria Falls maar dat mag iemand anders beschrijven.

Nanny

Dag 6 (28 december 1997)

Met zoete broodjes + thee ontbeten in de tuin. Rond halfacht vertrokken uit Bulawayo richting Victoria Falls. Luke, onze chauffeur, trapte 'm flink op z'n staart zodat we om half 2 aankwamen in Vic Falls. De spanning in de bus steeg want het programma dat de meesten wilden gaan afwerken was druk. Snel de tent opzetten en lunchen in de brandende zon. De schaduw was schaars maar toch nog een plekje onder de boom kunnen vinden. Bij het boekingskantoor was het een drukte van jewelste, maar gelukkig wel lekker koel. Geboekt om morgen te raften (1/2 dag) en te boozecruisen. 2 helden uit onze groep gingen bungijumpen, 111 m naar beneden vanaf de Zambezi-bridge. De wandeling naar de springplek was niet echt idyllisch. Een stukje niemandsland tussen

Zimbabwe en Zambia. Spannend hoor dat jumpen maar mij niet gezien. In de verte zagen we het sjeke Victoria Falls Hotel liggen. Na het springen teruggelopen naar de grensovergang met Zimbabwe. Gelukkig hadden we al een stempel op een strookje en hoefden we niet in de rij. Hierna was het tijd voor een biertje en wat eten. Na het eten nog het Victoria Falls Hotel bezocht. Veel groter dan ik eigenlijk verwacht had, maar wel erg mooi. Hier zou ik nou ook wel een nachtje willen slapen. Na een frisse douche tijd om te gaan slapen.

Daphne

Dag 7 (29 december 1997)

Inmiddels was iedereen er wel achter dat ik jarig was, ben een 'lekkere' flapuit. Maar geen tijd voor felicitaties, want iedereen die ging raften was druk in de weer met zich

in te smeren tegen de felle zon op 't water. Toen was het kwart voor acht, hup op naar de bus om ons naar de plek van het raften te laten brengen. Daar kregen we instructies. Even werd er getwijfeld over het wel of niet zelf peddelen. Uiteindelijk koos ik voor peddelen. Maar wel echt op het laatste moment. Nou best gespannen, eerst die afdaling maar eens zien te redden. Onderweg niemand meer gezien dus de hele groep zal wel beneden zijn. Het was ook erg heet. Het zweet liep over onze rug, en waar niet meer?! Niet alle mensen gingen mee raften. er waren ook mensen die wat rondhuppelden of gingen vliegen met de helikopter. Ook dat was erg mooi geweest. Ik kan natuurlijk alleen vertellen

over de ervaringen bij het raften. Toen we beneden aankwamen lag de boot al opgepompt in 't water te dobberen. Onze captain was Lion. Hij liet ons niet, net als bij alle andere boten, even het water voelen. We gingen direct richting 't onvoorspelbare... Daar kwam nr. 4. Grade 4. We bleven allemaal in de boot geloof ik. Jeetje wat was dat spannend. Nr. 5, Grade 5. Gaf iets meer problemen. Er vlogen er 2 uit. Daarna is de boot ook nog in z'n geheel omgegaan, niemand was blijven zitten. Helaas was dit aan het begin van de stroomversnelling, zodat we dobberend op ons gat het einde van de versnelling moesten zien te halen. Pruttel de pruttel weer een gigantische golf met water. We werden op een onvriendelijke, wat zeg ik, zeer onvriendelijke manier gered door een 'dame' in een kajak. Een klap op

je helm met een peddel kreeg je, als je haar boot in het midden greep. Gelukkig werd het water weer rustig en gingen we aan de kant. De boot werd een stuk over het land vervoerd omdat nu Grade 6 op ons zat te wachten... Ik denk niet dat we die gehaald zouden hebben toen we met z'n allen een kajak/kano bekeken die er wel vanaf ging!!! Nu nog een klein stukje de Zambezi af en dan hadden we het gehad. Op voor de lunch. Heerlijk verzorgd, maar niet te veel eten. Want met een volle maag die klim naar boven is ook niet alles. Heerlijk in die hitte naar boven.

Prachtige natuur, maar het was ook erg zwaar. Heerlijke verjaardag tot nu toe. Maar dat was nog niet alles. Er stond nog een verrassing op me te wachten, eigenlijk nog 2. Want om 16:00 uur moesten we met een aantal booze-cruisen. Heel relaxed, met een biertje of een cola op de Zambezi, nijlpaarden bekijken. Leve het nijlpaard, wat een schitterend dier. Dik lui en lelijk ligt hij in de rivier. Je hoort hem nooit klagen het nijlpaard heeft stijl. Hij ligt alle dagen met zijn kont in de Nijl. Ook waren er veel vogels te zien. Maar om goed te kunnen zien wat het was moesten we eigenlijk iets dichterbij kunnen. Toen werden

mijn ogen afgesloten met handen. En daar stond een hele grote happy birthday taart op me te wachten. Jeetje zeg, almost some tears... Lekker allemaal een stukkie taart en verder varen. Erg leuke verrassing. Ook 's-avonds nogmaals gefeliciteerd door de hele groep met als kado een heel leuk t-shirt van de Vic Falls en een geweldig masker. Zou ik zelf ook gekocht hebben. Heel erg leuk. Nadat ik een rondje had gegeven hebben we een vluggertje gemaakt bij de pizza. Iedereen was doodmoe.. op naar bed. De volgende morgen regende het en ik had de Vic-Falls nog niet gezien, dus door de stromende regen met gehuurde plu, bekeken we de Vic Falls, mooi maar waar al dat water

vandaan kwam geen idee... erg bijzondere dag maar heel vermoeiend.

Mireille

Dag 8 (30 december 1997)

Vroeg opgestaan, 5:00 uur en tent afgebroken om dan 6:00 uur bij Vic Falls te zijn. Daar aangekomen met regen, werd steeds erger, ofwel het kwam met bakken naar beneden. Het was een mooi natuurverschijnsel. Vandaag op weg naar Nata en moesten stoppen voor Pa & Ma + kind Giraf die op zoek waren naar een zebrapad om over te steken. Nog even twee stempeltjes gehaald voor ons paspoort, en verder op weg naar ons overnachtingsadres in Botswana. Duidelijk verschil van landschap als in Zimbabwe. Het is weer leuk om naar buiten te kijken. Bij de grens moesten de wielen van de auto ontsmet worden i.v.m. varkenspest? Maar de varkens in de auto mochten blijven zitten. Onderweg nog een snelheidscontrole gehad. Niemand heeft het gezien, maar wel betalen. Aangekomen bij Nata lodge, leuke huisjes, even gezwommen en de was gedaan. Was wel nodig. In de lodge een sprinkhaan weer de vrije natuur gegeven. Mooie vogels rond de huisjes. En 's avonds heerlijk gegeten.

Ton

Dag 9 (31 december 1997)

Aan mij de eer om over de laatste dag van 1997 te schrijven. Ik heb heerlijk geslapen in Natalodge. Wat een pittoreske huisjes, prima verzorgd. Maar om 6:00 uur werd er op de deur gebonkt; wakker worden! Tja, Je moet iemand inschakelen als je wakker per ongeluk opgerold zit in de tent, in de truck. Daarna snel ontbeten en op naar de zoutpannen van Nata! Dit had ik niet willen missen; schitterende savannes met lege zoutpannen. En opeens... jawel flamingo's! Zwermen roze vogels en iedereen maar lustig foto's maken. We hebben nog veel bijzondere vogels gezien (waaronder visarend, bijeneters, wevers, secretarisvogel), maar ook struisvogels,

jakhalzen, springbokken, etc. Enfin, iedereen genoot. Daarna snel op weg naar Maun, halverwege sukkelde iedereen in een hazenslaapje. Om vanavond Oud en Nieuw te vieren werd er rijkelijk drank en voedsel ingeslagen en laat het feest maar beginnen! Morgen naar de Okavango delta (ik heb gehoord dat dit spectaculair mooi moet zijn). Spannend! Na wat info over de delta van Harro, even een rustig moment om dit te schrijven. Zo meteen eten en relaxen en dan gaan we het nieuwe jaar inluiden. Gelukkig nieuwjaar iedereen.

Angelique

Dag 10 (1 januari 1998)

We mochten uitslapen en precies om half tien zaten we in een grote jeep met aanhanger om ons naar de delta te brengen. De rit zou zo'n anderhalf uur duren. Het grootste gedeelte was over een zandweg. Dus dat was een hoop botsen en schudden. Desondanks belette het mij niet om in slaap te vallen. Daar aangekomen werden we al opgewacht door de mensen die ons met hun bootje door de delta zullen varen. Ik moet zeggen dat ik er vandaag weinig van heb gezien. De kano waar Roel en ik in zaten was droog en stabiel en we konden er heerlijk in onderuit liggen. Voor ik het wist lag ik te pitten. Onderweg zijn we ook nog gestopt voor een wandelingetje op zoek naar hippo's. Die zagen we wel, maar dat was wel aan de andere kant van het water dus behalve wat oortjes was er weinig te zien. Na de lunch (die ontiegelijk lang was, onze poolers sliepen en 2 waren kwijt) zijn we weer een stukje gaan varen en wandelen. (weer geen reet gezien) bij de overnachtingsplek en daarna een heerlijk vegetarisch prutje gegeten. Het toetje was marshmallows. Die we ook nog in het vuur en tegen kaarsvlam hebben gehouden (ook erg lekker). Het werd niet erg laat. Zodra er een schorpioen in zicht kwam was er weinig animo om op de grond te blijven zitten en ging iedereen z'n tent in. Met z'n drieën in de tent op een dun pokken matje. Toen ging het nog hozen ook. We waren te lui om de horren dicht te maken, dus 's-nachts ontstonden er hier en daar plasjes. Nou tot morgen maar weer en maar hopen dat we dan vannacht maar de olifanten om onze tent horen lopen.

Monique

Dag 11 (2 januari 1998)

Nou olifanten hebben we niet gezien. Toen we opstonden was het eindelijk opgehouden met regenen. Een gedeelte van de groep ging opnieuw (ca. 6:00 uur) een wandeling maken, de rest bleef achter om de shade (water) op te maken. Op wat natte slaapzakken na bleek het allemaal mee te vallen. Om 10:00 uur zijn we allemaal de bootjes ingegaan en hebben we heerlijk ontspannen door de delta gevaren. De ontspanning ontaarde bij mij uiteindelijk in een hevige slaappartij van ongeveer 1 uur. Heeeeerlijk. Nadat onze gedreven reisleader een lunch had weggegeven aan onze roeiers konden we gelukkig (zo bleek achteraf) bij de bus nog wat eten. De terugreis naar de tent was moeizaam doordat de weg onbegaanbaar was door de regen. Eenmaal terug uit de bush werden alle pula's omgezet in drank en uiteindelijk ben ik veilig in de tent teruggekomen (het zou die nacht droog blijven).

Roel

Dag 12 (3 januari 1998)

Zaaaalig vroeg uit de veren, 4:30 uur. Mooie tijd om op te staan especially on your birthday. Chagrijnig was ik al, maar doordat ik dol ben op verjaardagen, zeker die van mezelf, word ik steeds vrolijker. Nog goedgezinder word ik als ik de enorme berg wasgoed, die nog nat resp. klam is, aantref in het washok. Een van onze tassen was n.l. doorweekt omdat de bus lek blijkt. Om 6:00 uur staat ons vertrek gepland, inderdaad niet veel later reizen we af voor wat wellicht de leukste dag van de vakantie wordt; 640 km en een grensovergang van Maun naar Rondu. Het feestcomité heeft de dag speciaal zo ingericht, kunnen we allemaal uitgebreid schoonheids-slaapjes houden in de bus zodat we prachtig kunnen aantreden op mijn knalfuif. Onderweg een prachtig benzinstation + het Hoog Catharijne van Namibië ontdekt. Zulke leuke winkels daar word(t)en vast voor mij (een) prachtig(e) kado(os) ingeslagen. Een prachtige kaart van mijn paard, katten, Rudi en vrienden uit Nederland heb ik gekregen en een bloem van de douanebeambte van

Botswana. Heel schattig! De camping waar we ca. 16:45 uur aankomen is erg mooi met uitzicht op Angola. Voor het eten krijgen we een optreden van traditionele zang en dans. Dit dreigt in het water te vallen als er een enorme stortbui losbreekt. Op een holletje de tenten en het wasgoed in veiligheid brengen. Dan begint om 20:00 uur de zang- en dansgroep toch. En het is het wachten waard. Prachtige a capella zang... waaronder het happy birthday in het Namibisch. Daarna zingt ook de groep nog een happy busday voor Laula en de dag kan niet meer stuk. Na het eten

volgt er een Botswaanse taart, in Namibië met uitzicht op Angola terwijl ik een prachtig Zimbabwaans-Vic-Falls-rafting-the-Zambezi-shirt krijg met een Myami myami amulet. Jongens, reuze bedankt!

Laura

Dag 13 (4 januari 1998)

6:30 uur. Met een gigantische prodent smile staan alle Djoser diehards weer op. Tijdens het raften zijn de meeste van ons gewend geraakt met de wilde ongerepte Afrikaanse natuur, zodat een buitje zoals gisteravond niet echt veel indruk meer maakt. Effe schouders ophalen en een minderwaardige blik naar de hemel om vervolgens in spoedmars richting truck te gaan. Weliswaar geen gebakken eieren met spek, maar met warme koffie/thee en een broodje/cornflakes kan de dag beginnen. 8:00 uur was volgens planning het tijdstip om te vertrekken maar reeds vijf voor acht zit iedereen op z'n plekkie te wachten op de dingen die gaan komen. Gisteren was een saaie dag die vrijwel geheel in de truck werd doorgebracht dus vandaag wordt het vast beter. Er wachten ons 460 km. om van Rondu naar het Etosha National Park te komen. Wat eruit zag als een veelbelovende spannende rit, wordt niet veel meer dan een tocht over een oneindig lange rechte weg. Iedereen is zo gebiologeerd uit het raam aan het staren dat het hoogtepunt, een bocht naar links, aan onze aandacht totaal ontglipt. Na ca. 2 1/2 uur wordt de eerste stop gemaakt bij een

originele Namibische vestingstad, te herkennen aan de onneembare vestingmuren, waar meteen de plaatselijke jeugd en vrouwen uitloopt om een bosje toeristen te bekijken. Als dank voor hun aandacht krijgen zij van onze goeroe Harro allemaal een slaapmasker om van die bleke Hollandse smoelen geen nachtmerries te krijgen. Lucky Luke koopt nog wat oud Amerikaans eiken zodat wij weer vrolijk onze reis voortzetten. De lunch bracht ons deze keer op een idyllisch plekje langs de snelweg alwaar Joost besloot om het geheel eens van bovenaf te bekijken. Aangezien Harro niemand boven zich duldt klom ook hij boven op de truck en omdat hij groter is dan Joost had hij ook nu weer de boventoon. Omdat de goeroe overtuigd vegetarisch is had hij echter maar 1 worst en Joost er lekker drie. Wat een bofkont die Daphne. Om 16.00 uur bereikten wij ons gezamenlijke doet.nl. het Etosha park alwaar wij meteen met een gamedrive begonnen. De impala's, kudu's, giraffes en verscheidene vogels kwamen ons vriendelijk begroeten en zo bereikten wij een half uurtje later het Namutoni kamp. Binnen enkele minuten stond ons kampement er weer en konden wij verder gaan met de trainingen voor de olympische kwalificatie. Want 'we' zijn dan wel kampioen volleyballen maar 'we' blijven streven naar nog grotere perfectie van ons spel. Om 8:00 uur begon het gezellige tafelen. Met z'n allen rond het kampvuur en iedereen kreeg een bord met iets erop dat wordt gedefinieerd als eten. De pompoen was de kampioen en het vele voorbereidende werk was te proeven. De dag werd afgesloten met koffie en een kringgesprek o. l. v. Paul Witteman waarin diverse filosofische thema's effies werden aangesneden. Sweet dreams (overheerlijke pizza's) everybody. PS. Het panel van hints wil z'n dank uitspreken voor de perfecte vertolking van het literair bekroonde boek: 'een schijtende olifant in Afrika' door dhr. Piet.

Rudi

Dag 14 (5 januari 1998)

Om 5:15 uur liep de wekker af. Vandaag extra vroeg opgestaan om voor vertrek nog even bij het 'waterhole' te kijken of daar nog wat wilde dieren rondlopen. Na een half uur wachten niets gezien. Op de terugweg naar de tent wel twee jakhalzen gezien. In supersnel tempo een douche genomen, de tent afgebroken en ontbeten. Vooraf was afgesproken dat we om 6:30 uur zouden vertrekken, maar iedereen zat al een kwartier eerder klaar in de truck. Zouden we vandaag dan eindelijk het grote wild gaan zien? Op het programma staan twee game-drives; als eerste gaan we van Namutoni naar Halafi. We zijn het kamp nog niet uit of we zien de eerste hyena's al lopen. Wat

gekocht want het was

vegetarische paste, want het vlees dat Nicky eerder gekocht had was bedorven. De donderslagen en lichtflitsen van de bliksem dwong iedereen al snel de tenten in, zodat men al vroeg ging slapen.

Joost

Dag 15 (6 januari 1998)

Etosha park Namibië. Vandaag gaan we twee keer naar wild speuren. De 1e game-drive begon al om half zeven, dus vroeg opstaan. Het werd de moeite waard. Naast de vechtende springbokken, trokken vooral de pas geboren onze aandacht. Het was een koddig gezicht om deze jonge dieren te zien 'springbokken'. Dit herinnerde ons aan onze eigen jeugd. Lekker onbekommerd spelen. Voor velen alweer een tijdje geleden. Hoogtepunt van deze speurtocht was ongetwijfeld het leeuwengezin, dat juist bezig was een zebra te verorberen. Net als thuis voor de buis. maar dan in het echt. Teruggekomen op de camping konden we na de lunch ons ontspannen in het zwembad, waar de volleybal training weer een favoriete bezigheid bleek. Ook hebben we nog even gekeken bij de waterpoel waar de dieren van dichtbij te aanschouwen zijn. De 2e game-drive begon om half vijf. Dit keer zouden we op zoek gaan naar olifanten doch deze dieren bleken enige tijd geleden naar een ander deel van het park te zijn vertrokken. Wel zagen we vele kuddes dieren (zebra's, giraffen, wilde-beesten gemsbokken en verschillende soorten vogels). Op de terugweg zagen we een fors uit de kluiten gewassen leguaan, rechtstreeks afkomstig uit de prehistorie. Het schouwspel van het dierenrijk ging door. Peter had al één rolletje zebra's en twee rolletjes met giraffen volgeschoten. Het ene moment was nog mooier dan het andere. Op een paar kilometer van de camping zagen we nog een leeuw 'op wacht' liggen. Dat gaf ons een veilig gevoel. We kwamen wat laat op de camping terug (veel gezien dus) en kregen toch wel een beetje trek. Een uur wachten! Maar we hadden elkaar genoeg te vertellen, zodat dit uurtje zo om was. Na het eten nog een biertje en vroeg naar bed.

Piet

Dag 16 (7 januari 1998)

Alweer vroeg uit de veren. Om 7:00 uur moet iedereen gewassen en aangekleed zijn, ontbeten hebben en moet de truck gepakt klaar staan voor vertrek. De eerste stop van deze dag is een pitstop. De truck wordt gelaafd en een aantal van ons gaat op zoek naar een bank. Als deze nog gesloten blijkt vervolgen we onze weg naar een grote supermarkt om voor 5

dagen spijs en drank in te slaan. Een deel van ons gaat op geldjacht en een deel helpt Nicky met het doen van inkopen. Als uiteindelijk alles is ingeladen op weg naar de markt voor het kopen van houtsnijwerk. En ik moet zeggen: "We laten ons niet kennen". Een half uur later dan gepland vervolgen we onze weg naar Windhoek met een complete dierentuin aan boord; waaronder 3 giraffen, een bok, een hippo wat olifanten en nog wat andere houtsnijwerken van minder dierlijke aard. Aangekomen op de camping worden de tenten weer opgezet en het sanitair bewonderd. 's Avonds met een aantal eten bij 'Joe's'. Het is half twaalf als we uiteindelijk ons bed inrollen.

Maaike

Dag 17 (8 januari 1998)

Vroeg in de morgen, terwijl iedereen haastig zijn tenten afbreekt, voeren drie ranke giraffes een modeshow op. Gekleed in sweaters, handdoeken en een spijkerbroek staat het houten drietal parmantig voor de gele bus. Even later vertrekt de bus, vanaf Windhoek via Rehoboth naar de Sossusvlei. Al snel verandert het asfalt in een bonkige dirtroad. Af en toe bij een bult schiet Ruud naar voren om de giraffes tegen te houden die vastgebonden voor in de bus liggen. Het landschap

wordt steeds ruiger terwijl we de bergen in rijden. Plotseling stopt de bus: in de verte doemen de rode duinen van de Sossusvlei op als een soort lichtgevende gloed. Medereizigers klimmen op de bus om hier foto's van te maken. Winny vergeet haar camera al snel als ze ontdekt dat de stapel matrassen op het dak heerlijk zacht ligt. De bus rijdt weer verder, en Mireille blijkt helemaal

gebiologeerd door het prachtige landschap: grillige bergen, rode duinen en hier en daar een boom. De rest van de groep slaapt ondertussen rustig verder. Aangekomen in Sesriem staan er al snel 12 tentjes knus naast elkaar onder dezelfde boom. Alleen Angelique en Ruud hebben kennelijk behoefte aan iets meer privacy en zetten hun tent 50 meter verderop. Het is me niet geheel duidelijk waarom er even later ook nog een half geklede giraffe hun tent ingedragen wordt... 's-Middags is er tijd voor een wandeling. Ik loop richting een grote rode duin verderop, maar bij iedere pas beweegt de duin een halve pas achteruit. Een lange wandeling dus. Onderweg zijn er nog wat gemsbokken te

zien, maar ze zijn erg schichtig. Het eind van de middag gaan we voor een 'sundowner' naar een grillige kloof. Roei overwint zijn hoogtevrees door naar een uitsteeksel te klimmen. Gelukkig heeft hij op dat moment nog niet zoveel bier op. Onderhand gaat de cognac flacon van Daphne van hand tot hand. 's Avonds koelt het snel af. Iedereen zit in een krappe kring rondom het kampvuur waarop Luke de kippenbouten braadt. De fleece jacks waren toch niet voor niets meegenomen. De waldorfsalade was heerlijk, met speciale ingrediënten: geen walnoten of selderie, maar wel komkommer. Maar goed, er zat wel appel in... 's Nachts lag iedereen warm in een slaapzak, in de wetenschap dat de wekker alweer om 4:00 uur af zou gaan.

Menke

Dag 18 (9 januari 1998)

Het is meer een regel dan een uitzondering tijdens deze reis: vroeg opstaan, alleen vandaag is wel een topper, 4:00 uur opstaan en halfvijf vertrekken. Terwijl het nog donker is buiten zijn we alweer op weg naar de Sossusvlei, met drie andere gasten van de camping die panne hebben met hun auto. De weg is net als gister onverhard en bobbelig, maar ondanks het feit dat Luke er met een razend tempo overheen rijdt en de truck bijna bezwijkt onder het rammelen, zijn sommigen nog in staat in te dommelen! Na ca. drie kwartier door elkaar gehost te zijn bereiken we de parkeerplaats van de Sossusvlei. Het is inmiddels at wat lichter gewonden. De weg naar de vlei is volgens het bord nog 5 km. lang en alleen bereikbaar met fourwheeldrives, dus dat wordt lopen. Ploegend door het mulle zand over de weg richting de Sossusvlei wordt het steeds lichter, hoewel de zon nog niet op is. Het adembenemende schouwspel van kleuren wordt steeds duidelijker naarmate de tocht vordert. Aangekomen in de eigenlijke vlei wordt het pas echt duidelijk waarom we zo vroeg opgestaan zijn. Je bent hier omringd door immense duinen die opgebouwd lijken te zijn uit verschillende soorten zand. De zon is inmiddels verschenen boven de horizon en hoewel het bewolkt is, verandert het kleurenspectrum voortdurend! Op de parkeerplaats is Nicky achtergebleven en heeft tot ieders verbazing wentelteefjes gebakken. Is het er toch nog van gekomen. Op de terugtocht naar de camping stoppen we nog even bij 'Dune 45' om een groepsfoto te maken. De bedoeling is dan dat iedereen in-op-boven of onder de bus poseert en dat Nicky, in het bezit van een heel arsenaal camera's, groepsfoto's maakt. Terug op de camping

heeft iedereen tijd om te relaxen, bijvoorbeeld bij het zwembad. Vanavond lopen we naar de dichtstbijzijnde duin voor een 'sundowner' waarna we ongeveer om 8 uur aan de kar zullen eten. Morgen een moordende rit naar Fish River Canyon. Je raad het al: 6 uur vertrekken dus weer vroeg op!

Ruud

Dag 19 (10 januari 1998)

Sossusvlei - Fish River.

Met dit stukje even trachten de groep weer wat te enthousiasmeren (pff) om het dagboek toch vol te houden. Kijkt u maar voorin naar de namenlijst om te zien wie dit blijkbaar nodig heeft. Jawel,

alweer de tent in 't donker afbreken. Een zaklamp die 't niet meer zo goed doet, maar na al die tijd weet ik bijkans blindelings waar wat in de puinhoop te vinden is. Als alles achter de grote gele deuren weggesloten is kijk ik met wat weemoed om me heen. 2de keer in Sossusvlei en alweer zo mooi, zou wel een week kunnen genieten. Mijn partner in het illustere duo 'zak & doekje' (later uitgebreid tot trio 'zak, zak & doekje') staat ook met gemengde gevoelens' om te kijken. De schitterend grote bomen die wel 10 tenten van schaduw voorzien en die zo magnifiek in het goudgele landschap staan! De enorme rode duinen met hun bijna vrouwelijke ronde vormen! De mislukte zonsondergang die ons toch een prachtig uitzicht gaf als woeien we dan bijna 'uit onze verschoning' (citaat van dhr. Tuig)! De kleine bloemetjes zomaar in de woestijn! Afijn, verder, alsmaar verder, om pas halt te houden op het (bijna) zuidelijke puntje van dit werelddeel. Eerst naar de Fish River Canyon dan maar. Net voordat de dommel weer toesloeg (heeft Djoser dan geen reizen naar rustiger oorden, lekker mutsig naar Gran Canaria of zo?) zagen wij een grote groep gemsbokken die voor ons wegluchtte. Een tweetal stond aan de verkeerde kant van het

hek (rottingen ook) en konden eerst na hevige kapriolen 'ontsnappen'. Een medelijdend aaahh! steeg op van de grijze skai-stoeltjes, daarna sloeg het lood in de oogleden hard toe. Zelfs ondergetekende heeft helaas een gedeelte van de reis moeten missen. En hoe spijtig, want als de ogen open waren zagen zij een prachtig voorbeeld van groots, weids, droog, rotsachtig. Misschien omdat het zo verschilt van Nederland dat ik daar zo door gefascineerd ben? Toch nog getuige mogen zijn van een aantal vergezichten met tafelbergen, cactussen en een strakblauwe hemel.

Hoe anders dan toen in Etosha! Na een tweetal saaie stops (niks te zien! Hoewel ook daar bloemetjes, vogeltjes of te fotograferen rugpartijen van Joke) een leuke aan de Fish River. Niet van een diepte die uitnodigde tot een duik maar de vele struiken langs de kant waren een toevluchtsoord voor diversen (allemaal uw WC-papier verbrand?). Ook het oponthoud in Bethanien -spreek uit op zijn Duits- was interessant. De mensen zagen er duidelijk anders uit dan de mensen in het noorden des lands. En ik heb leuke postzegels bemachtigd in het postkantoor. De lokale supermarkt was int bezit van allerlei noodzakelijks (cola, chips, chocola) en andere dingen die vooral opvielen door het taaltje. Suid

Afrika is nog steeds de leverancier van veel aan dit voormalige wingewest. Wat dacht u van Karringmelk, tradisioneel aangesuurd? 'Krij jou krag van karringmelk', al dan niet met 'lae vet'. Een uur later dan verwacht aangekomen op de campsite alwaar alreeds een Which Way truck stond. Zonder overleg werd pal ernaast gestopt. Toen de groep bedacht toch liever niet zo dicht op een andere groep te gaan staan (hoewel ik enkele heren likkebaardend zag kijken naar de strakgebroekte dames van de andere groep) was er een botte weigering om mee te zoeken of zelfs om elders heen te gaan met het gele monster. De serviceopvattingen van het ene bedrijf zijn blijkbaar niet die van het andere, helaas. Tegen de avond vertrek naar een sundowner, ditmaal niet óp de rivier (zambesi) maar eigenlijk boven een rivier (Fish). Ook spectaculair met rood verkleurende rotsen, een heldere maan die ook al stond te schijnen en natuurlijk bieren en chipsen als belangrijkste ingrediënten. Heb mij even verstout alleen een wandelingetje te maken en toen ik daar alleen aan de rand van de indrukwekkende canyon stond bedacht ik me: ja, daar doe je het voor jochie! 's Avonds wederom geschaard om het braaivuur voor een versterking van de inwendige mens en daarna snel ter tente want, u raadt het al, morgen weer lekker vroeg uit het schuimrubberen matras!

Harro

Dag 20 (11 januari 1998)

Fish River Canyon - blote mannen in de canyon!

Tien voor halfzes... "Mireille, ben je wakker?" Euh... ja, maar wel te laat. Iedereen zat trouw net als elke morgen op tijd in de truck. Behalve ik. Een dikke tien minuten te laat, het werd al licht toen we er naartoe reden. Aldaar ontbijt genomen, melk, cereals, bammetjes met pindakaas en suiker. Nog een kopje koffie, maar daar was niet genoeg tijd meer voor,.. Harro vond dat we maar moesten vertrekken anders wordt het zo warm op de terugweg. De schat ging zelf niet mee deze keer, ja da's ook wel lang 3 uurtjes dalen & klimmen. Maar Ja, hij heeft wel wat gemist. Maar dit natuurverschijnsel heb ik wel met een dia, aatje vast gelegd, dus op de reünie wordt dit alvast een verrassing... De afdaling was best pittig, maar ook mooi. M'n benen waren nog niet helemaal

wakker, ik heb best een beetje trillende bovenbenen. Onderweg waren mooie gesteenten en fraaie uitzichten. Een leuke afdaling. Af en toe goed opletten hoe je je voet neerzette! Beneden trok Ton al snel z'n kleren uit om een 'frisse' duik te nemen in de mooie bruine rivier. Je kon er je plasje in doen zonder dat iemand het zag! Maar je moet dan wel oppassen voor terug zwemmende 'beesies'. Luke en Menke namen snel het voorbeeld van Ton over met het uittrekken van hun onderbroek. Deze 'reetjes' had ik nog niet gezien deze vakantie, dus dat was een blik door m'n camera waard... klik. Nadat ik dit vastgelegd had, flaneerde Luke nog even met zijn billen door op z'n kop in de rivier te gaan staan. Ja of ik op tijd was met m'n dia weet ik niet. Toen alle mensen, die de afdaling volbracht hadden, Rudi, Laura, Piet, Menke, Ton, Joost en ikke van het uitzicht beneden genoten hadden zijn we zoetjes aan weer naar boven geklauterd. Onderweg nog een 'kleine operatie' met het manicuresetje van Rudi & Laura, om een doorn uit Luke z'n voet te verwijderen. Een grote slok water en de tocht werd voortgezet. Het was zeer de moeite waard!!! Een aantal mensen stonden ons aan te moedigen, dat gaf een goede stimulans voor de laatste paar treden. Een grote rode beker met aanmaaklimonade stond voor ons klaar. Nog even een fotootje van de 'bikkels' en hup in de bus. Onderweg werd er nog wat loslopende Roel & Nico in de bus geladen. Zij zagen de laatste 100 meter lopend afleggen niet meer zitten. Monique, Daphne Ronald liepen nog parmantig na 12 km en 900 meter. Om 11:00 uur was iedereen weer op de camping. Een vrije dag voor iedereen, behalve voor de kookploeg waarin ikke ook zat. De lunch was in feite zo klaar, nl. de klikjes van het eten v/d avond daarvoor. Daar zat een groepje te kraken, Laura, Roel, Rudi & Ronald... Monique probeerde tevergeefs Daphne & Joost te laten yatzeehen. Maar die twee waren helemaal in hun boek gekropen. Nanny & Peter bekeken alles rustig vanaf het bankje onder de boom. Af en toe een blik achter in het puzzelboekje. Anders kun je niet aan de volgende puzzel beginnen...?? Piet en Maaïke nestelen zich ook onder de boom in de rijk aanwezige schaduw. Puzzelen, lezen, slapen, spelletjes spelen was een veel voorkomend schouwspel deze middag. Nico & Arie verorberen nog een biertje en een lekker snoepje naar binnen. Af en toe in de zwempoel rondjes draaien, die zon doet rare dingen met mensen. Angelique en Ruud waren slimmer en genoten van een frisse plons met z'n tweeën in het ronde bad. Daarna lekker opdrogen in de zon. Maar snel daarna werd door hen ook de schaduw opgezocht. Winny genoot van de matrasjes, die de hele vakantie door ons vergezelden. Bij Ton, Harro & Mireille waren ook een aantal steekjes los... die misschien te flauw zijn om ze weer op te halen... Joke komt 't spel aanschouwen met haar Agio sigaartjes, terwijl Ton net als afvalton of grabbelton gebombardeerd wordt. O, shit het is half 6 en ik moet in het potje gaan roeren. De tomaten mochten er van Nicky nog niet bij... Maaïke sneed net als anders de uitjes & paprika weer piepklein. Om een brabbel de brabbel verhaal kort te maken... Het werd een heerlijke lasagne in de pot op 't vuur. De vegetarische maaltijd was spaghetti maar ik zou een andere pot hebben gekocht, zodat ook voor hen een vegetarische lasagne op het menu zou staan. Ook was het knoflookbrood erg lekker. Daarna werd er nog nagebabbeld, maar net als iedere avond op tijd de tent in!

Mireille

Dag 21 (12 januari 1998)

Je kan lullen wat je wilt maar een Djoser vakantie is net effe anders avontuurlijker. Je maakt de spannendste dingen mee omdat Djoser het gewoon opzoekt. Ook het avontuur van deze maandag is op papier niet na te vertellen. Het begint allemaal op zondagavond. Na een lekkere en natuurlijk ook weer gezellige maaltijd (want we zijn een bijzondere groep, omdat we een groep zijn is verteld) verandert de stemming zoals het weer in Afrika. Wij Hollanders praten graag en altijd over het weer, omdat zoals Cruiff van cricket, wij verstand van barometers hebben. De dagelijkse toestand in Zuidelijk Afrika zou voor wat het weer betreft al een extra (RTL82) TV zender opleveren en GJB Hitlerman, oh sorry Hilterman, zou aan een kolom ook geen ruimte genoeg hebben. Sterker, alleen de atmosferische toestand van de dag geeft al genoeg stof om een reisverslag te kunnen schrijven. Afijn ik dwaalde effe af. De stemming sloeg dus om. In een perfecte ambiance;

donker bos, gierende wind en 22 kippen rond een kampvuur begint onze opperhoofdman zijn 'voor het naar bed' verhaal (horen kan hij niet, maar lullen). A. Hitchcock, met ck, had het niet kunnen verzinnen. Wij gaan morgen de grens passeren. Nou hebben we dat al eens eerder gedaan, maar dit wordt anders. Hij is er immers al geweest en weet waar hij over lult. Alles wat gezond is of wat er is om gezond te blijven (vitamines, malariapillen, anti-vliegtuigstresstabletten) moet verdwijnen want daar houdt men niet van in RSA. Wij hebben echter één geluk. Wij hebben tijd voordeel. We vertrekken namelijk pas om 9:00 uur (deze holiday wordt nu dus ook relaxed). Tijd genoeg dus om onze voorzorgsmaatregelen te treffen. De volgende ochtend, of eigenlijk nacht, zijn er toch weer een aantal mongolen die om 4:00 uur opstaan. Omdat ze 'in een ritme zitten' zeggen ze. Dikke lul. De eerste 2 weken van deze survivaltocht raakte helemaal niemand gewend aan het midden in de nacht opstaan. Dus dat kan om 2 voor twaalf ook niet het geval zijn. We waren in ieder geval wel weer op tijd uit onze slaapzakdonsdekbed-veren zodat op tijd aan de onheilstocht kon worden begonnen. Ik weet niet of iedereen vlieg angst heeft, maar 3 kwart van de tocht lag iedereen versuft alsof men 13 strippen van die anti Roel-Fokker pillen ophad. De SouzaFaria zou zich in dit gezelschap prima hebben thuis gevoeld. Compleet relaxed bereikten wij aldus de borderline. Iedereen in z'n nette zondagse pak. Compleet met geur en gladde bekkies, want de generaal had bevolen dat we er op z'n paasbest (zo vlak na kerst) uit moesten zien om geen achterdocht te wekken. Want laten we eerlijk zijn; dat vrij en blij Holland betekent overzees dat in die kanariebus minimaal 2 hectare hasjiesj wordt verbouwd. En laten we eerlijk zijn, dat moet kunnen. De alibi's waren goed doorgesproken en zelfs de morse-code, voor het geval we wel gesnapt zouden worden, voor de jail op Robbeneiland was vastgelegd. Komen we toch nog erg in de buurt van Kaap de Goede Hoop. Vrij snel, de tijd vliegt als je pret hebt (of slaapt), komen we bij de grens aan. En Gods miracles do exist, want we komen er gewoon glad doorheen. De koek 'trommel' en de harddrugs worden niet ontdekt en met ijzige blikken passeren wij de levensgevaarlijke douane-beambten. Ingetogen, maar van binnen juichend van zoveel mazzel, gaan wij meteen rechtsaf (wel effe goed kijken met dat verkeer van de verkeerde kant) om dit volgende succes te vieren. Want als we effe in de herhaling gaan: - de 1e lastige grensovergang Botswana-Duitsland ging ook goed - en al die overvallen op de doorgaans meer dan criminele campings hadden we ook al overleefd. Ik heb in een verstandsverbijstering wel eens een bandana een auriooltje genoemd, maar ik begin nu echt te geloven dat deze reis gezegend is. Aangekomen op de plek van bestemming kunnen wij ons niet langer beheersen en een spontaan volksfeest barst los. Wij Hollanders zijn dooie, maar niet gek, dus wordt er eerst snel een bodempje gelegd door middel van de lunch; waarna de booze rijkelijk vloeit. Wat zeg ik, het komt van alle kanten op ons af. Je zuipt gewoon wat je tegenkomt en het maakt niet langer uit waar het vandaan komt of van wie. Met benevelde lichamen word de mat (waar de Arena jaloers op zou zijn) van de camping omgeploegd en het enige wat ons 'host' kan uitkramen bij zoveel verdriet, want probeer jij je gazonnetje maar groen te houden bij 50° C, is 'keep the party going' en dat doen we dus. Met blauwe ballen na een cd'tje van Michael Wacko Jacko stortten wij ons tenslotte op het avondmaal, waarna wij van plan zijn onze roes uit te slapen. Menken van Grieken besluit echter de avond met een eenakter, waarin hij en passant een mondig woordje Amerikaans eruit perst (moet ook wel in een 2-talig land als dit) die de vakantie behoorlijk weet te bevatten in een handomdraai (dat je met zulke handen dat haar zo glad naar achter kan krijgen - gelukkig veert het terug anders zou alleen die kameel in Kaapstad aankomen en zou geen enkele gek zo'n idioot meenemen). Menke, gouwe reis en slaap lekker.

Rudi

Dag 22 (13 januari 1998)

Menke midden in de nacht naar de grens gebracht waar hij de bus van 2:15 uur zal pakken naar Capetown. Een kort ritje waarvoor Luke wakker is gemaakt maar na een half uurtje alweer in zijn slaapzak onder de sterrenhemel kan kruipen. Deze dag vertrekken we comfortabel om 9:00 uur. Dat wil zeggen dat was de planning maar iedereen zat om halfacht al in de bus zodat we een half uur eerder al vertrokken naar Clanwilliam Dam. Niet zo'n lange tocht met een stop in Springbok om

wat boodschappen te doen o.a. voor de lunch. Zulke roze worstjes hadden we nog nooit gezien, maar ze smaakten prima. Clanwilliam town was 3 km van de campsite (wat achteraf wel hele korte km's bleken te zijn) zodat de meeste daar uitstapten, nog wat winkelden en naar de camping gingen lopen. Er bleek een expositie te zijn waar o.a. erg leuke ceramiek en aquarellen te zien (en te koop) waren. Een aantal van ons bleef nog wat hangen in de kroeg. De 'dameskroeg' in een hotel. We sleepten het meubilair het terras op en hadden een very good time met elkaar op deze bijna laatste avond. Wat evalueren, ouwe hoeren en heel veel gelachen. De terugtocht was snel gepiept, 3 km kun je met wat bier c.q. wijn toch in een kwartiertje lopen bleek. Tent opzetten, eten. Dat was goed getimed. Ook hier weer bij het vuur van de braai nog wat nakletsen. De bonen uit de bomen zorgden voor een speciaal luchtje nadat we ze op het vuur gooiden. Erg gezellig allemaal en alweer bedtijd. De volgende morgen zagen we pas goed hoe mooi deze camping aan het stuwmeer lag.

Winnie

Dag 23 (14 januari 1998)

Vandaag rijden we langs de kust. Prachtige weg en als ik de zee zie gaat mijn hart weer open. Onze eerste stop is al snel in Lambertsbay waar een enorme kolonie Jan van Genten op de rotsen zit. Trouwens ook zeehonden en pinguïns. Een prachtig haventje met zeekottertjes die op kreeft vissen (denken we). De lucht van vogelpoep, zout water en zeewier... heerlijk. Inmiddels staan we nu in Vredenburg (of zo) met panne. De koppeling doet niet meer wat Luke wil en we kunnen niet verder. Weer eens wat anders. Pech hadden we nog niet gehad tenslotte. Ik ben benieuwd hoe we dit gaan oplossen. Voorlopig maken we de lunch maar klaar. Scheelt straks weer tijd. Om 15:00 uur rijden we verder. We pikken de laatste mensen van straat op en uit de galerie en zijn weer op weg naar Kaapstad. Er was een onderdeel van de koppeling kapot en er is iemand van Which Way uit Kaapstad gekomen om het te vervangen. Hebben ze nog snel gedaan. Op het moment dat de

Tafelberg in zicht komt toetert Luke ons de oren van het hoofd. Zij zijn bijna thuis. Toch nog op tijd bij het hotel om wat te winkelen. Gezamenlijk hebben we gedineerd, onze laatste maaltijd samen. Een prima visje verschalkt. Als herinnering aan deze reis had Mireille de batterijen van Nico verbruikt wat een formidabel gedicht opleverde. Iedereen was onder de indruk. Zelfs Nicky verstond het grootste deel. Een deel van de groep nam daarna afscheid van het andere deel. 5 van de 19 bleven nog wat langer in Afrika en die zouden we de volgende dag niet meer zien. We gingen slapen met thuis al in ons hoofd.

Winny

Dag 24 (15 januari 1998)

Nog een laatste trip om toch nog wat van Kaapstad en omgeving te zien. Om 8:00 uur vertrok het busje richting Kaap de Goede Hoop. De botanische tuinen, een wijnproeverij, een pinguïn kolonie en dan eindelijk toch nog De Kaap. Een schitterende rit langs de kust en hoewel in Japanse stijl (snel even een fotootje en weer de bus in naar de volgende fotostop) toch zeer genoten van de 2 oceanen die we bij Kaap de Goede Hoop letterlijk zagen versmelten. Prachtig. Net op tijd terug om de tassen te pakken en weer in de truck (dit keer zonder Luke) naar het vliegveld. Overigens was het hotel 'Breakwater Lodge' heel bijzonder. Een voormalige gevangenis, nu hotel en universiteit. Als je er doorheen liep was nog op veel plaatsen te zien dat er cellen waren geweest en lucht-plaatsen etc. Heel apart. Vanaf het ontbijtterraas hadden we een zeer goed uitzicht op de tafelberg en we zaten naast de winkeltjes van het Waterfront. Goede plek dus. Het vliegtuig vertrok keurig op tijd en omdat het zo uitzonderlijk goed weer was vlogen we een iets andere route. Langzamer, lager en over de tafelberg. Geweldig gezicht om hem uit de lucht zo goed te kunnen zien. Maakte het gemis van de verregende vlucht boven Vic Falls weer een beetje goed.

Winny

Dag 25 (16 januari 1998)

Na een voorspoedige vlucht komen we meer dood dan levend op Schiphol aan. Slapen in het vliegtuig is toch nog steeds een crime als je niet meer zo soepel bent. Thuis na een meer dan fantastische vakantie!

Winny

"Het Afscheid"

HARARE - KAAPSTAD in 25 dagen!

Op Schiphol dacht ik o jee,
 Gaan deze mensen met mij mee?
 In HARARE op 't vliegveld,
 Daar stond zowaar "ONZE" held!
 Harro M is zijn naam,
 Met wie wij op prijs zullen gaan
 Hij had ons al snel verteld,
 Hoe het zat met 't zimbabwe gekl.
 Een grote keing in het George hotel,
 Dat is toch wel veel, wat hij daar zo vertel...
 Maar je kon altijd alles aan hem blijven vragen
 Hoezo? , wat, WAAROM? Hoeveel dagen?
 Waar by de meeste mensen dan weer lachten
 Bij het antwoord: "In twee nachten."
 Voor **Jorik Joke** was dit een groot plezier.
 Haar grootste hobby was tent opzetten hier!
 Klimmen, kisten ze doet het alles mee
 Maar met haar AGIO, het liefst twee!
 Dan heb je haar slaapie **Te gekke Ton**
 Iemand waar je reuze mee lachen kon.
 Ging na een stevige klim party, met de billen bloot
 Waarvan, menige, met name ik, genoot
 Lachen bleef je zeker met **Rare Roel**.
 Ook al zat hij rustig in z'n stoel.
 Meestal bevond hij zich snel in 't zwembad water
 en hield hij geen moment z'n snater.
 Steerpartijen met de bal, heen en weer
 Maar ja die is er nu niet meer
 Dan maar een wasje doen met **modie rombue**
 Hij die waerlyk luisterd naar CD muziell.

Dan heb je mijn reisgenoot Rustige Ronald
 Die houdt liever z'n tentje linker uitgestald!
 Om zo dan een clutje te maken.
 Veel te vroeg dat we moeten ontwakken!

Ook geldt dit een beetje voor **Aanwendig Anedione**
 4⁰⁰ of 5⁰⁰ klinkt haar ook niet als muziek
 In de oren. MAAR HAAR kookbeurt doet ze met
 Net als vogelen, langs de weg, om uurtje ^{plezier} vier!!
Aardige Arje kijkt naar boven en roept gauw
 Mireille kijkt naar boven en roept: "Wauw"
 Samen met z'n reisgenoot puberit hij vrees te
 Volgeeft paar dus gratis weer, wat zijn dat voor ^{verpatsen} fitness!

Zijn reisgenoot is **Nieuwjaars Nico**, wel een leed
 Zo een, die een ander graag verwerd!
 Er werd rjuetijk aan boordschappen in gestagen
 Het eten was keerkyl, niets om over te klagen.

Waar is **Winky**, niet meer mijn kattergenoot
 Zag ik dat ze in het kamertje van Nico schoot?
 Wiektjes Winky, met Gemak op reis
 Met de lift in elk hotel, de trap op? Jebent
 niet wjs!

Puzzel Peter in de bus
 Ja dat is toch een hele klus!
 Af en toe een blik achterin
 Jazo vult hij ze menig keer in!

Nadenkerel Nanny over ook een puzzelwoord.
 Zij doet het tenminste zoals het hoort.
 Meestal samen op een plekkie terug te
 om menig boel te verslinden' ^{vineen}

Lachende Laura, stond met veel plezier
te dansen op Jackson aan de Orange rivier

Mening rolle uiterking kon te maken,
Voel ze af en toe nog na kraken!!

Rappe Rudi, reed als een gelu naar bronne
een mooi gezicht, dat hij niet uitglee!

Dapper was hij zeker weten
Hangend aan een elastiekje, om nooit te vallen!

Dan heb je **Preciese Piet**,
die bij de afwas de lasagne resten wel ziet.

die boenze treuw de hele avond door! Soms dat in de hiel een beetje verstaar!

Maar **Manke Mooike** gaat met luc danke haal

Niet helpen of wassen het kan allemaal!

Gekniktig stond de gele truck vast voor ons blauw
zo dat zij ook kon grueten van hier & daar!

Dan heb je **Lovely Luke**,
die reed voor ons die immense truck.

Bekant hier voor, we vinden het knop

Ook al bino het was de buiten soms wat reup

Zonder ons ga je
je zelf vervelen
Den moet je hier naar
HEE GAGAN
spelen

N'juere Nicky, zat ook verin de truck

Zij heeft het met 't koken erg druk.
Elke dag met grote zwarte pannet in de keuk.
Ja dat smaakte steeds naar meer!

En daar is **Robuste Ruud**, hij pakte in
die dag een prima begin!

Genietend van een sigaretje, sluit hij de dag
en roept dat hij snel de tent in hang!

Jolige Joost, kijkt anders naar frisgetijde vrees
Maar het is toch donker wat hij wou.

Dansende Daphne maakte weer indruk op hem
Een zoen in de bus, voor haar mooie stem.

- Apen toe elkaar plagen ...
- Dat is gewoon om zoenen vragen!

Missen Menke, dat doen we vancyl nu
Dit konft zyn baas was NOSA / cre!

- 'O' was vancyl ochtend weer aan het werk
terwijl wij zitten te wachten rond de keuk.

Handige Harro, die deed het zo! ☺

Vandaar voor jou dit wado!
Bekant voor alle hulp & gezelligheid
Een pynlyk afscheid.

Dan heb je nog **Stoffe Yvonne**,
die wil nu snel met haar **TEDERBEHINDE 'vrije'**

